

хожда и Дѣдо-Тракъ, та го пита: „Какво ще кажешъ, побратиме, азъ салтъ нѣколко навързахъ — да гы довлека ли? — „Не! не! остави гы! стига ни този!“

Влѣзли и двамата въ къщи, напълнили два котла съ месо, а вода нѣмало. — „На ти волската кожа!“ казва змѣя; „иди та я напълни съ вода, че я донеси тука.“ Дѣдо-Тракъ задига кожата — кетеръ — метеръ — едвамъ празна навратъ наглава я заноси до кладенеца; тогазъ захваща да копае около кладенеца, и се поогледва — да не дойде змѣя да я напълне, че да я занесе. Змѣя чакалъ-чакалъ — не можѣлъ да дочака, притекълъ са самъ си. „Що правишъ ты тамъ?“ пита го. — „На!“ отговаря Дѣдо-Тракъ; „азъ искамъ да прокопажъ, че да доведжъ сичката вода на кладенеца въ къщи, за да не токо ходимъ да носимъ, кога какъ ни потрѣба.“ — „Колко си чуденъ! май много знаешъ,“ казалъ му змѣя, че зель самъ та напълнилъ кожата съ вода, та я заноси въ къщи.

„Месо и вода имамы, но дърва нѣма,“ пакъ казва змѣя; „иди побратиме въ гората, избери единъ сухъ голѣмъ храстъ, та го довлечи тука. Отишелъ Дѣдо-Тракъ въ гората, наченѣлъ да дере лика, за да си усуче вѣже. Змѣя чакалъ-чакалъ — не можѣлъ да дочака; пакъ са притича самъ си. „Що са измавашъ тамъ? на ли знашъ че азъ чакамъ за дърва?“ му казва. — „Ето! — азъ си сучжъ вѣже, за да задѣнжъ съ него за веднѣжъ двайсетъ-трѣйсетъ храстове и да гы довлека тамъ съ кореньето имъ, за да си имамы дърва за много врѣме.“ — „Да ти кажжъ право,“ дума змѣя: „ты се каквото си щещъ правишъ.“ Истрѣгва тогазъ самъ си най дебелыя сухъ храстъ и го завлича въ къщи.